

Halasi Zoltán

AZ EMLÉKEZET ELMERÜL

Fény villog víz alatt.
Az önkényesen választott idő
nyüzsgő vagy emberritka tanmedence.
Előbbi kaotikus, rémitő,
utóbbi balszerencsében szerencse.
Míg van, ki megmaradt.

Sípszóra tárgyszemélyek megjelennek.
Am tűnnek alanyok.
S kérdés, az úszómester kicsoda.
Lehet-e bárkit elképzelni ennek?
A többiek is, mint az uszoda,
megfoghatatlanok.

Fulladozás fickándozásnak tűnhet
és viszont. Más eset-
ben mentőakciónak orv rugás.
Evickélni erény? Kapkodni büntett?
Kímérten tempózni onáztatás?
Ajózan is veszett?

Vonzalom visz faltól falig? Parancsok?
A lány közeg szelíden ellenáll?
Kiből mit teljesít,
mit? Facsargatnak, mint a lénarancsot? –
Elernyeszt-megfeszít
a hullámokban gyűrűző halál.

*

Valójában egy kurta útszakaszt,
egy vakot átkísér
az ember, annyit szeretnék belátni.
Az életemet, ami elakaszt;
száloptikát visszér.
Csak ne volnék vak magam is: világnyi